

WINTERGEZICHT UIT HET VONDELPARK.
De enkele oogenblikken, dat het Vondelpark te Amsterdam met een laagje sneeuw bedekt was, heeft de heer S. Winter benut om deze zeer aardige opname te maken.

De familie Frank woonde niet zoo heel ver van haar woning, gelukkig, want Mien Karelsen had niet den moed gevonden in de tram te stappen en daar met een gelegenheidsgezicht de praatjes over het weer aan te hooren en te beantwoorden.

Spoedig was ze aan de woning en opende de dienstbode de deur in antwoord op haar schellen.

„Is mijnheer Karelsen hier?" vroeg zijn vrouw, zooveel mogelijk een onverschilligen toon aanslaande.

„Neen, mevrouw, nog niet!"

Juist op dit oogenblik kwam een jong meisje de trap af tot wie de dienstbode zich wendde met de woorden:

„Hier is een dame, juffrouw Dora, die naar mijnheer Karelsen vraagt. Verwacht u hem van avond nog?"

Het meisje keek de bezoekster nieuwsgierig aan en deze vond dat haar mededingster een knap meisje was met een bekoorlijk gezichtje en mooi blond haar.

„Mijnheer Karelsen komt zeker nog van avond," zei ze vriendelijk.

„Wenscht u hem te spreken?"

„Ik kan het ook met u doen," antwoordde mevrouw Karelsen met van ontroering heesche stem, terwijl ze de vestibule instapte. De dienstbode had zich verwijderd en de beide dames zagen elkander een oogenblik sprakeloos aan.

„Ik moet een oogenblik met u spreken," zei mevrouw Karelsen eindelijk.

Juffrouw Frank liet haar bezoekster, zonder te antwoorden, in een spreekkamertje en vroeg toen op koelen toon:

„Wat heeft u mij te zeggen?"

„Is u verloofd met den heer Karelsen?" barstte Mien los.

Het meisje bloosde.

„Ja! Maar wie is u? En waarom vraagt u dat?"

„Omdat ik daar het recht toe heb; omdat hij u bedriegt; omdat hij mijn echtgenoot is!"

„Uw echtgenoot!"

Dora staarde de vreemde dame in de grootste verbazing aan.

„Neen! Neen! Dat kan niet! Dat moet een vergissing zijn!"

Mien haalde den brief te voorschijn.

„U herkent zeker uw brief wel, is 't niet? Welnu, ik vond hem een half uur geleden in den binnenzak van mijn man's winterjas."

„Het moet een vergissing zijn. Heeft u de enveloppe ook?"

„Ja! Ziehier! Henri Karelsen, Sociëteit „De Eendracht!" antwoordde Mien, terwijl ze de enveloppe liet zien. „'t Is mijn echtgenoot, met wien ik drie maanden geleden getrouwd ben!"

„Ik kan 't niet gelooven," zei Dora langzaam, met bleeke lippen. „'t Is haast onmogelijk, en toch...."

Er werd gescheld.

„Dat zal hij zijn," ging ze verlicht voort, en de kamerdeur openende riep ze: „Jansje, als 't mijnheer Karelsen is, laat hem dan hier!"

De dames hoorden zware voetstappen in de vestibule. Mevrouw Karelsen stond onbeweeglijk bij de tafel. Dora echter liep in angstige gejaagdheid heen en weer. Wat duurden zoo'n paar minuten toch vreeselijk lang. Eindelijk opende de dienstbode de kamerdeur en diende den heer Karelsen aan.

Een jonge man trad de kamer binnen.

„Dora!" riep hij uit, terwijl hij haar glimlachend en met uitgestrekte handen te gemoet liep.

Juffrouw Frank evenwel glimlachte niet en groette niet, doch wees met uitgestrekten arm naar mevrouw Karelsen en vroeg:

„Ken je deze dame?"

De jonge man aangekondigd als de heer Karelsen en mevrouw Karelsen keken elkander verbaasd aan.

„Ik heb niet het genoegen mevrouw te kennen," zei hij beleefd, tot zijn bevreemding bemerkende dat deze woorden een ontspanning in het opgewonden gelaat van zijn verloofde deden ontstaan.

„Ik dacht het wel!" zei Dora op geheel veranderden toon. „Zij zegt — ze moet krankzinnig zijn — dat jij haar echtgenoot bent."

„Ik, haar echtgenoot?"

„Is dat uw Henri Karelsen?" vroeg nu Mien, die eindelijk haar spraak terugkreeg.

„Ja, natuurlijk! Zoudt u nu zoo vriendelijk willen zijn, ons uit te leggen wat u bedoelde met uw bewering, dat u drie maanden geleden met hem getrouwd is?"

„Ik heb dezen heer nooit gezien. Ik zei u dat ik getrouwd ben met Henri Karelsen en dat ik in den jaszak van mijn echtgenoot van avond den brief vond, dien ik u liet zien."

„Ja, die brief was 't, die mij zoo van streek bracht," riep Dora uit. Ze keerde zich tot haar verloofde. „Waar is de brief dien ik je van morgen geschreven heb en aan de sociëteit heb geadresseerd? Heb je 'm niet ontvangen?"

„Zeker heb ik hem ontvangen! Van middag om twee uur, toen ik op de sociëteit was om te lunchen. Ik heb hem hier—." hij stak zijn hand in den binnenzak van zijn jas. „Drommels, waar is ie nou?"

„Hier is 't! Ik vond het briefje in de jas van mijn man," zei Mien Karelsen. „Hoe kwam het echter daar?"

Henri Karelsen de Tweede nam den brief aan en bekeek hem met verwonderden blik.

„Dat is al heel geheimzinnig," zei hij.

„Ben je je jas wellicht een oogenblik kwijt geweest?" vroeg Dora, toen haar verloofde niet in staat scheen het raadsel op te lossen.

„Laat me eens even nadenken! Ik las den brief in de vestibule, deed hem in mijn jaszak, hing de jas in de lunchroom aan een kapstok, tijdens mijn ontbijt. Toen ik klaar was deed ik mijn jas aan en ging heen. Neen, dat deed ik niet! Ik had nog een halfuur den tijd, ben toen de biljartzaal ingegaan en heb mijn jas aan een kellner gegeven. Die bracht ze me later weer terug. Ah! Is uw echtgenoot Henri Karelsen?"

„Ja, natuurlijk!" antwoordde Mien min of meer ongeduldig, „anders zouden al die onaangenaamheden niet zijn voorgevallen."

„Dan ken ik uw echtgenoot!" was het triumfantelijk antwoord.

Mien, die zich bijna ging afvragen of haar echtgenoot niet slechts in haar verbeelding bestond, keek hem nieuwsgierig aan, terwijl Dora zichzelf in stilte bekende dat haar veronderstelling omtrent de gekrenkte geestvermogens van haar bezoekster blijkbaar heel onjuist was geweest.

„Uw echtgenoot is Henri Paul Karelsen, de jongste vennoot van Stephens en Co, de wolhandelaars, niet waar?" vroeg de jonge man.

„Ja, ja!" antwoordde mevrouw Karelsen gretig.

„Maar," ging de heer Karelsen van juffrouw Dora voort, „dat verklaart nog niet hoe hij aan mijn brief komt. Wacht! Ik geloof waarlijk dat dit mijn jas niet is!"

Met zenuwachtige haast begon hij zijn zakken te onderzoeken, uit een waarvan een portefeuille te voorschijn kwam.

„Dat is Henri's portefeuille," riep Mien verheugd uit. „U heeft zijn jas en hij de uwe. Ze gelijken dan ook sprekend op elkaar."

„Ja," zei de andere Henri, „dat komt er van als je beiden denzelfden kleermaker hebt. Hij is vanmiddag ook op de soos geweest, hoewel ik hem niet gezien heb, en de kellner heeft onze jassen verwisseld."

„U kent dus mijn echtgenoot?"

„Dat zou ik denken, we zijn neven en waren vroeger dikke vrienden. Ruim een jaar geleden hebben we oneenigheid gehad, eigenlijk om een kleinigheid, wat evenwel een hoogloopenden twist ten gevolge had, en sedert hebben we niet meer tegen elkaar gesproken. Kort geleden vernam ik dat hij getrouwd was. Heeft hij u nooit over zijn waarden neef gesproken? Stel je voor!"

„Wel Henri," zei nu Dora, „je hebt me zelf ook nog nooit gezegd dat je hier een neef had wonen!"

„Heb ik niet? Nu, dat is wel een bewijs hoe woedend we op elkander waren. Dat moet nu maar in eens uit wezen; ik ga Henri opzoeken. Wie weet tot welke gekke complicaties het anders nog zou kunnen leiden. Is intusschen aan de dames de onschuld van Henri Paul en Henri Solus volkomen gebleken?"

De dames, de getrouwde en de ongetrouwde, betuigden om strijd dat ze volkomen aan de rechtschapenheid van de beide Henri's geloofden.

Henri bracht zijn aangetrouwde nicht thuis, verruilde toen meteen de jas van zijn neef voor zijn eigen jas en liet aan zijn ouden vriend de boodschap achter, dat hij hem den volgenden dag zou komen bezoeken, om den twist bij te leggen.

Toen Henri Paul dien avond thuis kwam, bekende zijn vrouw hem alles wat sedert zijn vertrek was voorgevallen.

Zoo eindigde alles zeer bevredigend en de moraal hiervan is, zooals de heer Karelsen zijn vrouw onder 't oog bracht, dat men nooit oordeelen moet naar oogenschijnlijk overtuigende bewijzen.

HET KALVERDIJKJE TE LEEUWARDEN.
De heer van der Peyl te Leeuwarden vervaardigde een zeer fraaie winteropname van het Kalverdijkje.